

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci žalobce: **Q. L. Q.**, zast. Mgr. Jiřím Pernicou, advokátem se sídlem Bratislavská 12, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2015, č.j. JMK 126201/2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravní správy, ze dne 19. 1. 2015, č.j. JMK 126201/2014, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 13.200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jiřího Pernici, advokáta se sídlem Bratislavská 12, Brno.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 6. 2. 2015 domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – Magistrátu města Brna, odboru dopravně správních činností, ze dne 3. 10. 2014, č.j. MMB/037543/2014, s.p. zn. 5830/ODSČ/MMB/0072546/2014, kterým správní orgán prvního stupně rozhodl tak, že nevyhověl žádosti žalobce o vrácení řidičského oprávnění skupiny vozidel „A2, A, C1, C, BE a T“.

Zároveň žalobce brojil i proti předcházejícím procesním rozhodnutím.

Žalobce tvrdí, že od samého počátku byla jeho prostá písemná žádost datována dnem 3. 2. 2014 a s touto žádostí se dne 4. 2. 2014 dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně, za přítomnosti svědka byl předvolán dle přiděleného pořadového čísla odbornou referentkou, paní V., se kterou sepsal žádost na předepsaném formuláři. Dle tvrzení žalobce příslušná referentka požadovala na jedné z listin – rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 13. 1. 2014 ve věci sp. zn. 5 T 31/2013, vyznačení doložky právní moci. Tuto jedinou listinu žalobci vrátila a ostatní listiny si včetně podepsané žádosti ponechala. Žalobce rozsudek s doložkou právní moci předložil téže referentce 7. 2. 2014, která mu posléze, dle tvrzení žalobce, řekla, že s ohledem na sběhnutí roční lhůty nelze žádost vyřídit.

Základní žalobní námitkou je tvrzení žalobce, že žádost o vrácení řidičského oprávnění byla podána u příslušné pracovnice správního orgánu prvního stupně dne 4. 2. 2014 a na tuto žádost mělo být dáno příslušnou pracovnicí podací razítko, neboť příslušná pracovnice posoudila žádost jako nedostatečnou dle § 37 odst. 2 zákona 500/2004 Sb., správního řádu, a dle § 45 odst. 2 správního řádu odstraňovala vady žádosti. Názor žalovaného, který vyložil jako datum podání žádosti den, který byl osvědčen podacím razítkem, není dle žalovaného správný.

Žalobce tvrdí, že podání žádosti dne 4. 2. 2014 je doloženo svědeckou výpovědí, kterou žalovaný při svém hodnocení zcela pominul, stejně tak o podání žádosti dne 4. 2. 2014 svědčí i data přikládaných listin. Zároveň žalobce rozporoval závěry ohledně data předání citovaného rozsudku Městského soudu v Brně.

Žalovaný ve svém vyjádření nejprve obsáhle shrnul správní řízení předcházející vydání žalobou napadeného rozhodnutí a následně se vyjádřil k jednotlivým námitkám. Konstatoval, že ve správním spise se nachází pouze žádost s datem 12. 2. 2014, a to formulářová žádost datovaná 4. 2. 2014, žádost podaná právním zástupcem rovněž ze dne 12. 2. 2014 a žádost ze dne 3. 2. 2014, která byla do správního spisu založena právním zástupcem žalobce dne 21. 2. 2014. Podle žalovaného se ve spise nenachází žádná žádost ze dne 4. 2. 2014 a o podání žádosti až 12. 2. 2014 svědčí i datování přiložených listin. Relevantní kopie rozsudku Městského soudu v Brně byla založena do správního spisu až právním zástupcem žalobce dne 12. 2. 2014. Podstatou podle žalovaného ale je, že lhůta dle § 102 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. uplynula dne 5. 2. 2014.

K prováděnému dokazování žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně provedl všechny důkazy potřebné ke zjištění stavu věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Stejně tak neshledal žalovaný ani závady v hodnocení důkazů, jak ho provedl správní orgán prvního stupně.

Závěrem navrhl žalobu zamítnout.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které konstatoval, že vyjádření žalovaného v podstatě opakuje pouze důvody žalobou napadeného rozhodnutí, a odkázal proto na žalobní námitky a opětovně se vyjádřil k okolnostem podání žádosti žalobce.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

Podle zdejšího soudu je podstatou věci jediná otázka a to, zda žádost žalobce o vrácení řídičského oprávnění byla podána u správního orgánu prvního stupně dne 4. 2. 2014 nebo ne.

Obsahem správního spisu jsou sice listiny datované dnem 3. 2. 2014 (žádost o vrácení řídičského oprávnění) a dnem 4. 2. 2014 (formulářová žádost o vrácení řídičského oprávnění), ale z těchto nelze samostatně usuzovat na podání žádosti dne 4. 2. 2014.

Z listiny datované dnem 3. 2. 2014 (založena na čl. 22 správního spisu) nevyplývá, že by byla předložena správnímu orgánu, resp. z obsahu správního spisu nevyplývá, že by byla předložena dříve než v průběhu správního řízení. Samotná listina ani neobsahuje podací razítko osvědčující její uplatnění u správního orgánu prvního stupně.

Z listiny datované dnem 4. 2. 2014 (založené na čl. 1 správního spisu) vyplývá, že byla předložena správnímu orgánu dne 12. 2. 2014, což dokládá jednak podací razítko na žádosti i poznámka o ověření totožnosti žalobce.

Jediný důkaz, který podporuje tvrzení žalobce o tom, že se dne 4. 2. 2014 dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně a uplatnil u něj žádost o vrácení řídičského oprávnění, je výpověď svědka D. (založená na čl. 47 správního spisu).

Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ze dne 3. 10. 2014 důkaz výpovědi svědka D. nepovažoval za dostatečný, neboť podle správního orgánu prvního stupně je podání žádosti pouze svědeckou výpovědí neprokazatelné, „*neboť nelze jednoznačně prokázat, zda se žadatel skutečně dostavil k podání žádosti ke správnímu orgánu a tuto i podal, aniž by si podání nechal potvrdit písemným dokladem (...) a toto správnímu orgánu předložil, s ohledem na to, že tvrzení svědka není přezkoumatelné. Jediným prokazatelným způsobem podání žádosti dne 3. 2. 2014, příp. 4. 2. 2014, příp. 5. 2. 2014 by bylo doložení kopie podané žádosti s vyznačením podacího razítka.*“ Proti tomuto hodnocení výslovně brojil žalobce v odvolání proti rozhodnutí

správního orgánu prvního stupně, přičemž žalovaný po shrnutí skutkového stavu poměrně dosti lapidárně konstatoval, že správního orgán prvního stupně provedl všechny potřebné důkazy, další dokazování by nepřineslo nic nového, a že hodnocení provedených důkazů přináležejí i správnímu orgánu prvního stupně, které se může odlišovat od hodnocení účastníka správního řízení a žalovaný v hodnocení důkazů neshledal žádnou závadu, včetně hodnocení postupu úřednice V.

Zdejší soud nemůže akceptovat způsob, jakým se žalovaný s odvolacími námitkami vypořádal.

Žalovaný se vůbec nevypořádává s klíčovým argumentem odvolatele, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je vystavěno na vadném závěru, že jediným prostředkem prokazujícím podání žádosti o vrácení řidičského oprávnění dříve než 12. 2. 2014 je žádost, resp. její kopie s vyznačeným podacím razítkem.

Soud musí jasně konstatovat, že žádný právní předpis neukládá účastníku správního řízení povinnost, aby si nechal podání své žádosti potvrdit podacím razítkem na (?!?) svou vlastní kopii podávané žádosti. Praxe adresátů činnosti veřejné správy, kteří si nechávají potvrzovat kopie vlastních podání, bezpochyby vychází z určité procesní opatrnosti pro případ, kdy by bylo podání žádosti sporné. Nicméně je neoddiskutovatelným a zákonným faktem, že řízení u správního orgánu **je zahájeno podáním žádosti** (srov. § 44 odst. 1 správního řádu) nikoliv potvrzením kopie podání, kterým by mělo být zahájeno řízení.

Úkolem správního orgánu proto bylo potvrdit nebo vyvrátit prostřednictvím hodnocení provedených důkazů to, zda byla nebo nebyla podána žádost žalobce dříve než 12. 2. 2014.

Podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podklady pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Podle § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.

Podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, **vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.**

V důsledku prakticky nevypořádání se s výpovědí svědka D. nedošlo dle názoru zdejšího soudu k řádnému zjištění skutkového stavu ve smyslu citovaných ustanovení.

Jestliže žalobce tvrdil, že může svědecky dokázat svoji přítomnost na správním úřadu prvního stupně dne 4. 2. 2014, tak mělo být svědectví svědka D. hodnoceno věcně. Správní orgán prvního stupně měl zjistit skutkový stav tak, aby buď výpověď svědka D. potvrdil, znevěrohodnil nebo vyvrátil. Plně postačovalo např. prokázat, že paní V. v předmětné dny byla přítomna v zaměstnání, ev. na jakých přepážkách pracovala, čímž by mimo jiné vyvrátil zásadní deficit výpovědi paní V., a to tu skutečnost, že si precizně pamatovala, že byla v zaměstnání v pátek předmětného týdne, ale nepamatovala si, zda byla v zaměstnání v pondělí, resp. úterý toho samého týdne. Správní orgán prvního stupně mimo jiné mohl např. provést důkaz záznamy z kamerového systému, pokud je na pobočce správního orgánu prvního stupně nainstalován.

Namísto toho správní orgán prvního stupně, aniž by hodnotil výpověď svědka D., paušálně odkázal na nesplnění (neexistující právní) „povinnosti“ žalobce vyžádat si kopii podání s podacím razítkem správního orgánu, čímž zcela vyloučil jakoukoliv možnost prokázat podání žádosti jiným způsobem. Bezpochyby bylo na žalobci, aby si splnil povinnost „být bdělý“ a absence kopie podání s podacím razítkem by byla jistě klíčovým důkazem o dni podání žádosti a bez něj se žalobce nachází v obtížné procesní situaci, avšak závěry správního orgánu prvního stupně (plně bez bližší argumentace akceptované žalovaným) fakticky trestají žalobce za nesplnění něčeho, k čemu nebyl povinen. Nicméně správní orgány nemohou absolutně vyloučit bez jakéhokoliv odůvodnění možnost prokázat podání žádosti jiným způsobem než „kopií s podacím razítkem“, neboť pokud skutečně k podání žádosti došlo, tak přístup správního orgánu k žalobci má fatální následky do jeho právní sféry.

Typicky si lze představit situaci, kdy prostřednictvím kamerových záznamů bude plně potvrzena výpověď svědka D., tedy že se předmětného dne dostavil na pobočku správního orgánu prvního stupně, že se skutečně dostavil v přítomnosti žalobce, a že skutečně na přepážce předal listiny úřednici, která by byla na základě záznamů v evidenci docházky ztotožněna s paní V. Za takové situace si lze maximálně obtížně představit, že by mohl obstát závěr správního orgánu prvního stupně (následně akceptovaný žalovaným) o jediné možnosti prokázání podání žádosti kopií s podacím razítkem. Nicméně nic z toho žalovaný neprovedl a rezignoval na jakékoliv reálné zjišťování skutkového stavu tak, aby prokázal to, co se dne 4. 2. 2014 skutečně na předmětné pobočce správního úřadu prvního stupně skutečně dělo.

Skutkový stav, který byl zjištěn správním orgánem prvního stupně a který byl bez jakéhokoliv kritického hodnocení plně akceptován žalovaným, proto vyžaduje zásadní doplnění a soudu nezbylo, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 s.ř.s.

V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů za právní zastoupení advokátem za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby, podání repliky) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb. tedy 9.300 Kč. Dále náleží žalobci náhrada

nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb. za tři úkony právní služby, tj. 900 Kč a částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem tedy náhrada nákladů řízení představuje částku 13.200 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. listopadu 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu